

Ahoj čtenáři a čtenářky časopisu Malíček!

A máme tu prosinec. Už od začátku tohoto měsíce ujídáme čokoládky ze svých adventních kalendářů, na adventním věnci nás čeká pouze jedna nehořelá svíce a většina z nás už napekla a má za sebou obtížný předvánoční úklid. Prostě Vánoce jsou tady a je to vidět všude, kam se podíváme.

Doufám, že každý pod stromečkem najde to, co si přeje, a oslaví tyto svátky s těmi nejbližšími. Všichni si užijte jedny z nejdelších vánočních prázdnin, jak nejlépe umíte. A do nového roku mnoho radosti a úspěchů přeje

Sabina Tomaidesová společně s redakcí časopisu Malíček.

ANKETA

ANKETA

ANKETA

Vánoce jsou za dveřmi a s nimi se pomalu blíží i začátek nového roku. Zajímalo nás, jaký byl ten letošní rok 2008, co jste zažili a na co nikdy nezapomenete. Proto jsme se vydali po škole a ptali jsme se vás na to, co se vám vybaví, když se řekne právě rok 2008.

Petr III. A: V tomto roce jsem začal chodit na karate a míčové hry.

Sára III. A: Koupila jsem si nového psa, kterého jsem si moc přála.

Matěj III. A: Na co nikdy nezapomenu, je projížďka lodí na Orlíku. Moc se mi líbilo, když jsme podjížděli obloukový most.

Nikola III. A: Poprvé jsem pomáhala mamince žehlit prádlo.

Gabča III. B: Byla jsem na krásné dovolené v Řecku. Moc se mi tam líbilo, ale moře bylo moc slané, takže mě potom štípalo celé tělo, ale měli jsme tam opravdu výborné jídlo.

Nikolka III. B: Byla jsem na táboře a seznámila jsem se s novými kamarádkami.

Anna V. A: Nejsilnějším zážitkem pro mě bylo, že se nám ztratila kočička.

Bára V. B: Rok 2008 si spojím s krásným festivalem Kvílení. Nejvíce se mi líbila kapela Matahary.

Míša VI. A: Vybaví se mi opravdu těžký nástup na druhý stupeň.

Štěpán VI. A: Sledoval jsem olympiádu.

Honza VI. A: V tomto roce jsem se seznámil s novým třídním, panem učitelem Romanem Anýžem.

Markéta VI. B: S tímto rokem si spojím výjezd do Vítkovic, který se mi moc líbil.

Ivča VIII. A: Přestoupila jsem na novou základní školu a přestup sem byl opravdu těžký.

Aleš VIII. B: Těšil jsem se na projekt se Švédy, který se nakonec moc vydařil.

Ondra IX. A: Jel jsem sám za sestrou do Finska, byl to opravdu nezapomenutelný zážitek. Letěl jsem sám v letadle a celý pobyt jsem si moc užil.

Paní učitelka Markéta Nováková: V tomto roce jsme opravovali dům. Stále jsme museli uklízet a něco dodělávat, na to určitě nikdy nezapomenu.

Pan učitel Křivka: Byl jsem na dovolené v Portugalsku, kde se mi moc líbilo.

Paní učitelka Sádecká: Tento rok si spojím s přechodem své dcery na vysokou školu, s čímž souvisí i její odchod na koleje. Obě děti jsou teď přes týden pryč, což je pro mě opravdu těžké.

Paní učitelka Němcová: Tento rok byl pro mě opravdu zlomový. Byl to takový nový start.

Paní učitelka Cempírková: Asi největší událost v tomto roce byla dovolená v Norsku.

Pan učitel Baťa: Povedla se mi spousta věcí a práce. Mám na mysli hlavně projekty, které se vydařily.

Lucie Vostřelová, IX. A

Seznámení s novými učiteli

V této rubrice vás seznamujeme s novými tvářemi, které můžete potkávat na chodbách naší školy. Tentokrát se máte možnost dozvědět zajímavé věci o paní učitelce a pedagogické asistentce MICHAELE SMEJKALOVÉ, která nám odpověděla na otázky týkající se nejen školy, ale i jejího soukromého života. Celý rozhovor je určitě zajímavý, a tak si ho nezapomeňte přečíst.

Víme o vás, že ještě studujete. Prozradte nám, jakou školu?

Studuji na Univerzitě v Hradci Králové obor Učitelství pro 1. stupeň ZŠ - speciální pedagogika.

Jakou práci zastáváte na naší škole? V jakých třídách učíte?

Pracuji jako učitelka ve třídě V. B a dále jako asistent pedagoga v II. A.

Proč jste si vybrala právě naši školu?

O Základní škole Dr. J. Malíka jsem slyšela již při svém studiu na VŠ, po praxích absolvovaných v této škole mne vzdělávací program natolik zaujal, že jsem neodolala nabídce zde pracovat.

Pracovala jste už i na jiné škole?

Ne, protože jsem zatím studovala.

Co se vám líbí na práci učitelky?

Baví mě práce s dětmi, protože jim můžu předat něco zajímavého, nového a využitelného v životě.

Jaký jste měla ve škole oblíbený předmět?

Asi tělesnou výchovu.

Čím jste chtěla být, když jste byla malá?

Už od malinka jsem si přála být učitelkou v mateřské škole.

Co děláte ve svém volném čase?

Ve svém volném čase se věnuji tanci.

Co vám udělá největší radost a co vás naopak nejvíce naštvě?

Největší radost mi udělá spokojenost a úsměv lidí okolo mne. Věcí či činů, které mne dokáží naštvát, je méně a příkladem je lež či nepříjemní lidé.

Jaký máte cíl?

Být spokojená v osobním, studijním i pracovním životě.

Jaké máte ráda filmy?

Sleduji především komedie.

Jaké čtete ráda knížky?

Ráda čtu dobrodružné knížky.

Prozrad'te nám něco o sobě?

Narodila jsem se 6. ledna 1987. Mám dva sourozence, nejmladší se jmenuje Adélka a je jí 5 let, mému bratrovi Pavlovi je 18 let.

Jaká je podle vás ideální dovolená?

Ideální dovolenou si představuji na slunné pláži u modrého, čirého moře s rodinou či přáteli.

Jaký je váš oblíbený sport a proč?

Tanec, protože se mu věnuji už čtrnáct let a nahlédla jsem díky němu i do soutěží světového charakteru.

Co nejraději jíte?

Mezi mé oblíbené jídlo patří ryby, především losos.

Jaký byl pro vás rok 2008?

Rok byl plný změn a nových očekávání.

Na co budete z letošního roku nejvíce vzpomínat?

Na své první setkání s žáky a na první vyučovací hodiny.

Na které Vánoce nikdy nezapomenete?

Na minulé Vánoce, které jsem strávila na vesnici s rodinou v příjemné atmosféře.

Veronika Jeřábková VII. A, Natálie Vašková VII. A

Bez čeho si neumíme představit Vánoce

Bez vánoční jedličky

Při vyslovení slova Vánoce se každému vybaví něco jiného. Někdo si vzpomene na vánoční tradice, cukroví nebo štědrovečerní večeři. Já si ihned vybavím vánoční stromeček. Každoročně vyrábíme před Vánocemi s mými rodiči koupit nějakou vysokou a hustou jedličku, kterou jsme si v posledních letech velice oblíbili. Ta poté stojí asi patnáct dní na naší zahradě a čeká, až ji oblékneme do slavnostního kabátku. „Konečně je to tady,“ říkám si vždy ráno den před Štědrým dnem, protože je pro nás dnem „strojení“. Celý dům už je vyzdoben, ale jedličku to teprve čeká. Nejdříve z ní náš tatka opráší sněhovou pokrývku a poté ji s vynaložením velkého úsilí pronese přes terasu a další místnosti do obývacího pokoje, kde ji upevní do připraveného stojanu. Celý byt je díky stromečku rázem nádherně provoněn a právě to pro mě nejvíce dotváří vánoční atmosféru. Dále přicházíme na řadu já a moje sestra a vrháme se do zdobení. Vyndávám z krabice první ozdobu ve tvaru srdíčka, která je mou nejoblíbenější, a opatrně ji připevňuji na jednu z větví stromečku. Poté bere další do rukou i moje sestra a také ji s radostí věší. Při tom se spolu většinou fotíme, abychom tyto hezké

momenty navždy zachovali. Po ozdobách věšíme na stromeček různé sladké dobroty, z nichž si vždy alespoň jednu ihned sním. Nakonec už jen upevníme barevné žárovičky a zlatý řetěz, a tím jsme se zdobením hotovi. Na jedličku, která se mi zdá každým rokem hezčí a hezčí, se nikdy nemohu vynadívát a pokaždé ji obdivuji. Nejkrásnější je ta chvíle, když se u stromečku sejdem druhý den večer a rozbalujeme dárečky, které nám Ježíšek nadělil. Tuto chvíli si bez krásné jedličky neumím ani trochu představit. Doma je s námi až do Tří králů, kdy ji bohužel odstrojíme a musíme se s ní rozloučit. A já už se vždy těším na další Vánoce, kdy náš byt bude opět neodmyslitelně zdobit vánoční stromeček!

Ondřej Kubíček, IX. A

Bez rodiny a Ježíška

Vánoce bez rodiny si opravdu nedokáží představit. Být sama o svátcích radosti, štědrosti a lásky. Být sama v opuštěném domě...

Už jenom proto, že je člověk zvyklý na to „škrabkání“ drápků jeho psa o plovoucí podlahu, které vydává vcelku nepříjemný a na nervy jdoucí zvuk. Aby tento zvuk zastavil, musí člověk vstát ze svého zahřátého a pěkně vystlaného místa na pohovce, zvednout tu malou chlupatou kouli o váze menší než čtyři kilogramy a jednoduše ji na tu pohovku přemístit, aby se na tu klidnou vánoční atmosféru mohl podívat z vyšší perspektivy.

Také kvůli dupavé chůzi svého brášky, díky které se ví, v jaké části horního patra domu se právě nachází. A hlavně kvůli neustálé a láskyplné péči maminky.

Vánoce si vlastně nedokáží představit ani bez onoho, hlavně dětmi opěvovaného Ježíška. Ano, to kvůli němu se na Vánoce snad nejvíce těším. Když se s mamkou jedna po druhé střídáme v tajném dávání dárků pod vánoční stromeček, snažíme se co nejtišeji, aby nás bráška neuslyšel a nevyzradilo se ono tajemství, které je pro něj na Vánocích to nejpodstatnější. Když můj úkol u stromečku skončí, jdu nahoru do pokojíku, kde netrpělivě čekáme na Ježíška. Vyhlížím ho s bráškou a těším se z jeho rozzářených očí, kterým bych tak ráda dopřála přece jen spatřit na obloze alespoň záblesk onoho vánočního miminka, aby se ta očka rozzářila ještě víc.

Andrea Padyšáková, IX. B

Bez vánočního stromečku

Je mnoho věcí, bez kterých si neumím Vánoce představit, ale jen některé z nich můžeme ovlivňovat. Můžeme snad rozhodnout o tom, kolik dárků dostaneme nebo zda-li napadne sníh? Ne. A proto jsem si jako symbol Vánoc vybrala právě vánoční stromeček.

Vznik vánočního stromečku je složitý, ale probíhal se našimi životy a dnes jej zná téměř každé malé dítě. Počátky nebyly jednoduché, protože církve nejprve tuto tradici odsuzovala. Lidé tedy zdobili svá obydlí pouze zelenými větvíčkami, které měly odhánět zlé síly a přinést do domu štěstí.

Klasický stromeček se používá od roku 1570, ale do Čech se dostal až v 19. století. Tehdy jej lidé zdobili jablky, ořechy, řetězy z papíru, květinami nebo perníčky a osvětlovali jej klasickými voskovými svíčkami.

Dnes má každý stromeček jiný kabátek. Můžeme na něm najít barevné a slaměné ozdobičky, řetězy z korálků nebo třpytící se prskavky. Je to prostě tradice, která po celý rok tkví v našich srdcích a o Vánocích se s radostí prodírá ven.

Nikola Vrzáčková, IX. B

Bez dobré nálady

Žádné Vánoce by nebyly správnými Vánocemi bez dobré nálady a vhodné atmosféry. No jen si to představte...

Pro mnohé nastal den s velkým D, na oknech jsou nádherné ledové obrazy, přes které se snažíte zaostřit náladu na ulicích. Všude je sníh, vy se kocháte barevnými žárovkami vyvěšenými všude kolem, sledujete malé děti, jak se s rozzářenýma očima válí ve sněhu a staví sněhuláky. Celý tento výjimečný den si prostě užíváte. Jenže vaše snění vám rychle přetrhne maminka. Div nevyrazí dveře do vašeho pokojíčku, vychrlí na vás: „Právě se mi podařily spálit vanilkový rohlíčky, co mám dělat? Taky jsem zapomněla koupit svíčky! Moment, stromeček, vždyť my nemáme ani ten stromeček!!! To zase budou Vánoce.“ Touto hektickou větou vás okamžitě uvede do rozpaků a vám nezbyvá nic jiného, než se položit na postel a přemýšlet, jak uspokojit svou mysl alespoň tím, že černé rohlíčky přecukrujete tak, že není nic poznat, stromeček vyrobíte z papíru a oběhnete všechny blízké sousedy, jestli nemají svíčky na půjčení. I když se vám toto všechno povede, stejně už to nebudou ty správné Vánoce, co bývaly, už budou prostě poznamenány touhle špatnou vzpomínkou. Nebo si představte, že je štědrovečerní večeře, celá vaše rodina sedí u stolu v prázdné místnosti a mlčí. Panuje opravdu špatná nálada. Vy jste uposlechli názor dědečka, že strojit stromeček je opravdu zbytečné, svítit malými elektrickými svíčkami je akorát plýtvání elektřiny a nějaké vylepování obrázků je nesmyslné, protože na to stejně nikdo nekouká. Takže vám vůbec nic nepřipomíná Vánoce.

Bylo by to smutné a pro vás by to byl den jako každý jiný. Proto si bez dobré nálady a skvělé atmosféry nedokážu představit Vánoce.

Lucie Vostřelová, IX. A

Bez rodiny a bez domova

Protože celé Vánoce jsou o tom být se svou rodinou doma. Když si představím kocoura, jak se vehementně vrhá na vánoční stromeček ve snaze oškubat z něj ozdoby. Psa Růženu, jak kňučí a slintá u stolu plného dobrot, které díky své „výšce“ ani nevidí. Bez mamky, která se vzteká nad kaprem. Bez taťky, který zápolí s krabicí ozdob na okna.

Vánoce si nedovedu představit bez Štědrého dne, protože je samozřejmě krásné dostat od někoho dárek, ale daleko krásnější je sledovat šťastný výraz toho, kdo dostal dárek od nás. Bez rodiny by nebyly Vánoce, protože bez rodiny bychom tu

nebyli ani my. Nemusí se sejít sto lidí, rozmezí mezi třemi a deseti bohatě stačí. 24. prosinec je jediný den v roce, který nám připomíná, že je potřeba dělat si navzájem radost po celý rok.

Ale i s rodinou bývá kříž, protože - kupujte dárky někomu, kdo nic nechce a nepotřebuje. Pak se jen velice těžko vyhnete trapné situaci s modrým županem (už třetím rokem) a pletenými rukavicemi. Naštěstí se nakonec objeví nějaký „použitelný“ dárek a nebezpečí je zažehnáno.

Ted' už musím jít, protože s večerí se čeká už jen na mě.

Adéla Pražáková, IX. B

Vánoční básně

Vánoce

Maminka byt uklidila,
vánočně ho nazdobila.

Upekla nám cukroví,
kam ho dala, kdo to ví?

Ať už přijde Ježíšek,
přinese nám stromeček.

Sníme kapra, taky salát
a budeme všichni čekat.

A pak zvonek zazvoní
a ukončí čekání ...

Pod jedličkou dárky jsou
a všichni se radujou.

Vojtěch Jedlička

Vánoce u nás doma

Mamka peče cukroví,
brácha ten jí pomáhá,
mě pečení nebaví,
radši půjdu za klukama.

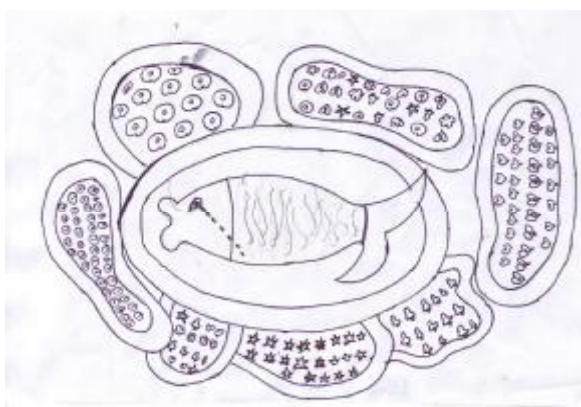
Ozdobíme stromeček
v našem obýváku.
Ježíšek nám donese,
spoustu krásných dárků.

Mamka kapra obaluje,
táta se jen povaluje.
U stolu je ale první,
šilhá hlady po kaprovi.

Zazpíváme koledy,
vtom slyšíme zvoneček,
běžíme dohromady
kouknout se pod stromeček.

Rozbalíme všechny dárky,
Ježíškovi za ně díky,
koukneme se na pohádky,
a pak rychle do postýlky.

Ondřej Novák

Vánoce

Vánoce jsou tady,
i krásné obrázky Josefa Lady.
Nedá mi to spát,
že se pořád musím smát.

Už teď napnutá jsem,
jak dopadne ten slavný den.
Kapr máchá se ve vaně,
venku jsou zasněžené sáně.

Už z večere na stole se kouří,
naše kočka oči mhouří.
Už jíme večeri dobrou,
s rodinou mou milou.

Náš pes na mě kouká po očku,
abych mu dala čerstvou vánočku.
Pochutnal by si s námi rád,
protože je to náš kamarád.

Ale já říkám ne, ne, ne,
jakkak mu teď náladu zvedneme?
Dáme mu šunku, kousek kuřete,
a pejsek volá: „Repete!“

Anna Lebdušková

Štědrý večer

Zapálíme čtvrtou svíčku dneska,
ve vaně nám kapr tleská.
Ale co to, co to?
Mamka má v ruce paličku,
kapr vzlyká: „Musím na pánvičku.“
Kapr jenom smutně zpívá:
„Brzy budu na talíři.“
Venku zatím sníh se víří.

Míša si ukradla spousty cukroví,
tatínek ji vidí,
ale nikomu to nepoví,
protože sám slídí
po hodně dobrém cukroví.

Klára Wernerová

Příběh vánočního jmelí

Představte si jmelí, které má krásné bílé kuličky a visí na stromě. Ale jednou přijde víchř a shodí ho dolů a ono si moc přeje, aby ho někdo sebral. Je mu jedno, kdo to bude, ale hlavně, aby s ním zacházel hezky. Moc by si přálo viset někde u lustru a zdobit pokoj a ještě by se mu líbilo, kdyby mu bylo teplo. Druhý den, co leží na zemi, přijde do parku pán s ohromným pytlem, sebere ho a hodí do pytle. „To je surovost,“ pomyslí si jmelí, „takhle se mnou zacházet.“ Když ho pak něčí ruce vyndají na světlo, není už venku v parku, je v pokoji plném jeho příbuzných. Ty ruce, co jmelí vytáhly z pytle, ho dají na stůl a potírají ho nějakou ne moc voňavou tekutinou. To je hnusné, tohle zacházení se mi nelíbí, protože být potřen smradlavou a lepkavou vodičkou není ani pro jmelí nic příjemného. Když tekutina uschne, dají ho zase úplně jiné ruce zpátky do pytle. Potom se znovu vynoří na světlo úplně někde jinde, vypadá to tu jako na trhu, všude spousta lidí, kteří ho okukují, ale nikdo si ho nekoupí. Najednou přijde pán a zaujatě si jmelí prohlíží, asi se mu moc líbí, protože si ho koupí. Jmelí se ocitne v divném průsvitném zeleném igelitu a poté i v autě. Jede někam hodně daleko, protože cesta trvá skoro celou věčnost. Vtom se auto zastaví a pán vynese jmelí do domu. Doma ho pověsí nad stůl k lustru hned naproti zrcadlu a jmelí zjistí, že už není zelené, ale je zlaté. Podiví se tomu, ale pak si vzpomene na tu nevábnou barvu a už ví, proč je zlaté a ne zelené. Potom přijde domů paní a moc si ho vychvaluje, že prý je moc hezké. Políbí toho pána. A představte si, že zrovna pod jmelím. A tak se jmelí splnila jeho velká přání.

Tereza Théroová, VI. B

Stromeček

„To jsem nešťastný,“ povzdychne si malý smrček. Zajímalo by ho, jak to vypadá u lidí na Vánoce, ale pořád roste v lese a nikdo si ho nevšímá. Jednou ho uřízne pán a odnese na trh. Hodně lidí si ho tam se zájmem prohlíží, ale nakonec všichni zavrtí hlavou a řeknou si: „Smrček je sice moc pěkný, ale tamhle ta borovička zase nebude tolik opadávat.“ A koupí si ji. Až jednou přijde ke stánku malý klouček a prosí tatínka: „Tati, já bych chtěl zkoušet smrček. Ten jsme dlouho neměli.“ Po chvíli přemýšlení mu tatínek ustoupí a smrček koupí. Chlapeček je moc rád, a protože nemá sourozence, bere stromek za svého nejlepšího kamaráda a chodí si s ním povídat. Nakonec jsou oba šťastní. Malý smrček získal přítele, a proto dodneška neopadal. Splnil se mu jeho největší sen a teď je dosud nejšťastnějším smrčkem na této Zemi.

Kája Pecharová VI. B

Ze života školy

Projekt Učíme se navzájem v Evropě

Návštěva
ze Švédska

Když jsme se v pátek zabydleli v hotelu Kapitán a dozdobili jsme ho na uvítanou, netrpělivě jsme čekali na skupinu švédských žáků. Myslím si, že každý čekal Švédy zabalené ve třech kožiskách a s velkými kufry plnými oblečení, ale opak byl pravdou. Když vystoupili z autobusu, neměli ani tři kožichy, ani velké kufry. Jeden kluk měl dokonce tak malý kufr, až mi bylo hanba, když jsem si vybalil své obrovské tašky, které se válí u mě v pokoji.

Potom, co si Švédové vybalili, nastala spousta zábavných seznamovacích aktivit. Myslím si, že si každý z nás začal po chvíli s někým rozumět. Nebyli od nás zas tak moc odlišní, ale chodili trochu jinak oblečení. Ve Švédsku prý není žádná móda, takže někdo třeba chodil v zajímavých polobotkách. Kdybychom tam někomu věnovali třeba beranici ze pštrosího peří, tak si myslím, že by neměli takový problém ji nosit jako mnozí Češi.

První polovinu soboty jsme ještě věnovali seznamování a po obědě jsme šli na celkem dlouhou procházku. Procházeli jsme lesem kolem hradu Oheb, kde byla moc pěkná vyhlídka na přehradu. Cestou jsme většinou učili švédské protějšky různé (samozřejmě jen slušné) české věty nebo slova. Po krásné procházce jsme se v hotelu navečeřeli a nastalo večerní zpívání. Nečekal jsem, že Švédi budou tak hudebně nadaní. Všichni perfektně zpívali a hráli výborné písničky, při kterých je doprovázel výborný izraelský kytarista Hádár.

V neděli jsme se zabývali seskupováním našich témat, která jsme každý musel společně s ostatními ve skupinách vypracovat. Mezi témata patřilo School democracy, Human Rights, EU, Politics, Documentation a Hostility towards foreigners. Byla to celkem dost namáhavá práce, kterou jsme dělali celé dopoledne, ale dozvěděli jsme se spoustu nových informací o švédském způsobu života, například to, že švédští rodiče na rozdíl od českých nesmí dát svému dítěti ani pohlavek. Po obědě jsme šli ven hrát běhovou křížovku. Když jsme ji doluštili, tak jsme pod lanem doběhli zpět do hotelu, kde jsme si představili své plakáty, které jsme si dopoledne připravovali. Po večeři jsme dělali spoustu zábavných švédských aktivit, o kterých jsem nikdy předtím neslyšel. Například jsme skákali v kruhu jako žabáci a zpívali jsme písničku, ze které jsem rozuměl asi jen kvak kvak.

V pondělí ráno jsme jeli na výlet do Chrudimi. Nejdříve jsme Švédy provedli po naší škole a potom jim pan učitel pustil velice chytře udělanou prezentaci o naší škole. Po jídle jsme se Švédy utvořili menší skupinky a provedli je po chrudimských památkách včetně muzea loutek. Když jsme obešli všechny památky, šli jsme i s některými dalšími skupinkami posedět do čajovny. Na hotelu nás pak po příjezdu čekala zajímavá a vtipná aktivita ve čtveřicích. Jednalo se o rozhovor s tím, že my jsme mluvili švédsky a Švédi česky. Vznikly z toho velice zábavné rozhovory zavánějící všemi možnými tématy.

V úterý jsme brzy ráno vyjeli na výlet do Terezína. Bylo to velice zajímavé a poučné. O tom píše o kousek dál Ondra. Po návratu jsme měli za úkol ve scénce předvést, co si myslíme o Švédech, co o nich víme, a naopak. Scénky se všem vážně povedly. Švédi ve svých scénkách zdůrazňovali hlavně hokej a pivo. My jsme zase vymýšleli scénky na Abbu a švédskou zimu. Zajímavé bylo, že když sem Švédové přijeli, tak nám řekli, že je jim tu zima. Večer jsme si zase skvěle zazpívali. Výjimečné bylo, že to jako vždy parádně rozjela známá školní kapela Fanda Medvěd a tučňáci. Je vidět, že Fanda není dobrý jen ve sportech, jako je třeba kulečník, který tam celkem často mazal, ale umí i skvěle kytarově doprovázet Elišku a Alžbětku.

Ve středu jsme po snídani dostali barvy a na velkou čtvrtku jsme měli za úkol namalovat, co se nám líbí. Já jsem přispěl takovým zelenomodrým mnohoúhelníkem. Zrovna, když jsem ho vyráběl, dostal jsem od nejmenovaného chlapce zákeřnou ránu hnědou barvou do levé tváře. Samozřejmě jsem si to nenechal líbit a můj nejmenovaný kamarád v tu ránu trochu zežloutnul. Nakonec všichni včetně učitelů nabrali trochu jiné barvy. Já jsem toho začal litovat, až když jsem potom byl ve sprše. Ty barvy nešly moc dobře dolů, takže jsem drhnul, jak jsem mohl, a proklínal jsem špatný tlak, kvůli kterému voda tekla pomalu jako z ucpané kanalizace plné listopadového listí. Po obědě jsme vymýšleli nový projekt, který budeme prezentovat ve Švédsku. Když nám došly všechny dobré nápady na ten budoucí projekt, utvořili jsme smíšené skupiny se Švédy a vymýšleli scénku na závěrečný večer. Byly to vážně skvělé a vtipné scénky, které vždy každého pobaví. Když se dohrálo, tak jsme si předali dárky. My jsme od Švédů dostali vánoční kalendář a k němu přívěšek. Švédi zase od nás dostali puzzle. Potom zavládla trochu smutná atmosféra, ale zase ji trochu rozveselilo zpívání a záminka, že spolu další den ještě budeme v Praze.

Čtvrtek byl den brzkého vstávání. Hned po snídani jsme naložili kufry do autobusu a odjeli na výlet do Prahy. V Praze jsme zašli do restaurace s českými jídly a potom jsme v menších skupinkách prováděli Švédy po Praze. Já jsem byl ve skupince s Pavlem, Honzou a třemi Švédkami, které zajímalo snad jen nakupování. Když jsme byli na Karlově mostě, tak jsem jim ukázal na Hrad a na české Národní divadlo. Ony se jen tak ledabyle usmály a zeptaly se, kdy už konečně půjdeme nakupovat a jestli musíme jít nutně na Hrad. Odvětili jsme, že na Hrad prostě musíme. Mě jejich přístup k památkám a k historii trochu fascinoval. Vůbec nejevily zájem. Když jsme tedy odcházeli z Pražského hradu, vzali jsme je do nákupního centra na Floře. Tam se celé rozesmáté rozeběhly a

nakupovaly. Po jejich vysněném nakupování jsme šli na Staroměstské náměstí, kde jsme měli schůzku. Se smutkem jsme se rozloučili a šli zpátky k autobusu.

Tento projekt bych ohodnotil tak, že to byl ten nejlepší, kterého jsem se kdy zúčastnil. Nejenže se nám všem stoprocentně zlepšila angličtina, ale našli jsme si spoustu nových přátel, s kterými si píšeme přes MSN. Jelikož jsme dělali skvělé aktivity, tak se tam nikdo nenudil. Ve volném čase jsme chodili hrát minigolf, kulečnick nebo volejbal. Bylo parádní, že jsme tam měli tolik možností. Moc rád bych poděkoval všem, kteří se tohoto projektu zúčastnili a vytvořili tam tak skvělé prostředí, a nakonec bych rád za všechny poděkoval všem učitelům, kteří obětovali svůj volný čas a skvěle to všechno zorganizovali. DĚKUJEME!

Zdeněk Tománek, IX. B

A na co budou vzpomínat ostatní účastníci tohoto projektu?

Jedním z úžasných zážitků pro mě bylo tvoření scénky na téma „Švédsko“, při které moje skupinka pracovala s Alžbětou. Alžbětce jde angličtina velice dobře a je moc šikovná, takže se nám s ní spolupracovalo hezky. Tuto aktivitu jsem si hodně užil.

Ondřej Kubíček, IX. A

Když jsme šli při výletu v Chrudimi zpátky ke škole, tak si holky nejdříve začaly něco zpívat švédsky a pak nám řekly, ať se otočíme směrem ke zdi a neotáčíme se. Takhle jsme tam stáli asi deset minut a stále jsme čekali. Holky se poté

s úsměvem na tváři vrátily a vytáhly dvě krásné žluté růže. Děkovaly nám, že s námi mohly být. Tento moment mi v hlavě zůstane hodně dlouho, protože mi ta růže visí usušená v pokojíčku na nástěnce. Vždycky, když se na ni podívám, vzpomenu si nejen na holky, ale na celý týden, který se rozhodně hodně povedl.

Lucka Kebzová, IX. B

Poslední večer byl nezapomenutelný, protože někteří brečeli. Byl to hezký večer. Potom jsme se Švédy hráli hru, jejíž název ani neznám, a dávali jsme si dárky, podepisovali jsme fotky. Já jsem získal většinu švédských podpisů a někteří mi tam napsali i něco hezkého. Například Jesper napsal toto: „You are best.“

Dominik Šíba, VIII. B

Když jsme přijeli domů, tak mi ještě rodiče našli na obličeji známky barev ze hry, kterou jsme se Švédy hráli. Možná, že i teď by se u některých našla nějaká ta známka, ale doufejme, že už jen někde hluboko v uchu.

Zdeněk Tománek, IX. B

Nedá se zapomenout na závěrečné loučení na Seči, ale i později v Praze na Staroměstském náměstí (například loučení s Noor). Všechno to bylo totiž skvělé, takže děkuji.

Kristýna Kozáková, IX. A

Podle mě byl celý projekt nezapomenutelným zážitkem. Kolik lidí se může bavit s někým ze Švédska? Já si myslím, že moc lidí takovou příležitost nemá.

Barča Pospíšilová, VIII. A

Vážně se mi líbilo, jak jsem s Dominikem učil Jeppeho česky. Jednou mi místo „děkuji“ řekl „Jak se máš?“. Bylo to vážně vtipné. Ale nejlepší bylo, když četl nějaké slovo, kde bylo hodně háčeků a čárek.

Aleš Jůn, VIII. B

Myslím si, že celý týden byl skvělý, nezapomenu na něj. Rozhodně budu vzpomínat na hry, které nás Švédi naučili. Také asi nezapomenu na návštěvu Terezína, bylo to velmi smutné a místy strašidelné místo. Celkově bylo velmi emotivní, takže z hlavy mi zřejmě jen tak nevypadne.

Jana Kapounová, IX. A

Terezín

V nedávné době jsem zavítal do města Terezín. V něm jsem se podíval do stejnojmenné pevnosti Terezín, jejíž název nahání mnohým lidem hrůzu. Bylo to během projektu se Švédy, se kterými jsme se sem jednoho dne vydali.

Hned, jak jsem vystoupil z autobusu, se mě zmocnil divný pocit způsobený podivnou atmosférou, která tu panuje. Celá pevnost je obehána monstrózními hradbami, které mi v tu chvíli trochu naháněly strach. Podél cesty k mohutné bráně pevnosti se nachází spousta hrobů těch, kteří zde zemřeli, a já od nich raději odvracím svůj vystrašený pohled.

Po pár minutách už procházíme bránou a ocitáme se v nitru pevnosti, kde se nás ujímá naše průvodkyně. Nejdříve nám říká něco o historii tohoto místa. Dozvídáme se, že Terezín ve své nejhorší době – v období druhé světové války – fungoval jako koncentrační tábor. Lidé zde museli tvrdě pracovat šest dní v týdnu (Židé, se kterými se zacházelo nejhůře, pracovali sedm dní v týdnu), většinou několik hodin denně. Jediné, co za to dostávali, byl malý denní příděl jídla a pití, který je měl „pouze“ udržet naživu. Ten, kdo už nemohl, nebo nechtěl pracovat, byl trestán. Nechvalná pověst Terezína spočívala také v tom, že zde zemřely tisíce nevinných lidí, mezi kterými byly bohužel i děti. Bylo to velmi kruté. Ale Terezín by v podstatě jen „přestupní stanicí“, odkud byli lidé sváženi do větších koncentračních táborů (například Osvětimi), kde byli hromadně popravováni, nejčastěji v plynových komorách.

Poté nás průvodkyně provedla obávanými kanceláři dozorců, kde byli všichni lidé přijímáni a kde obdrželi velice skromné oděvy. Dále nám ukázala chladné, tmavé, malé zděné místnosti, do kterých bylo často zavíráno několikrát více lidí, než byla jejich kapacita. Přebývali tu v opravdu velice špatných podmínkách, kde byla nedostatečná hygiena, díky čemuž se zde přenášela spousta smrtelných nemocí, například tyfus. Lidé byli často trestáni (za malou aktivitu při práci atd.) zavřením do „samotek“. To byly malinké a zcela zatemněné místnosti (proto v nich mnozí oslepli), kde byl každý dlouhou dobu sám, což působilo na jeho psychiku.

Po chvíli jsme přešli k chodbě vedoucí skrz hradby, která byla dlouhá půl kilometru. Tou jsme všichni měli projít. Měl jsem v ní stísněný pocit, protože byla poněkud úzká a nízká. Po východu z ní nám průvodkyně ukázala místo, kde byli někteří popraveni (buď zastřeleni, nebo oběšeni). Nejvíce mě zaskočilo, že mezi nimi opět byly i děti. Nakonec jsme ještě zhlédli krátký film o této pevnosti a tím byla naše prohlídka zakončena a my jsme pomalu směřovali k našemu autobusu. Všichni jsme se tvářili zdrceně a každý raději nic moc neříkal. Nikdo se sice necítil příjemně, ale díky této prohlídce jsme měli možnost lépe pochopit a představit si, co se tu v té době přesně dělo.

Doporučuji každému, aby toto místo navštívil, protože jediné tak se dá pochopit, co to byl Terezín.

Ondřej Kubíček, IX. A

Zatím poslední tečka

V úterý 10. listopadu proběhla v audioučebně naší školy akce pro rodiče, učitele a kamarády všech českých účastníků projektu **Učíme se navzájem v Evropě**. Návštěvníci si mohli prohlédnout fotografie, plakáty a další materiály z projektu. Společně jsme zhlédli několik kratičkových filmů natočených během společného týdne s kamarády ze Švédska, popovídali si i se zasmáli.

Děkujeme všem návštěvníkům za projevený zájem a těšíme se na shledanou na další akci.

Účastníci tohoto projektu se také zúčastnili soutěže o nejlepší fotografii a nejlepší video vyhlášené organizací Mládež v akci. Finále soutěže proběhlo 4. prosince v Praze a tým žáků ve složení Aleš Jůn, Honza Kvapil, Terča Havlíková, Andy Benešová, Marky Krčilová, Maruška Sommersová, Ád'a Brachtlová získal 2. místo za fotografii FUN a 1. místo za video PAINTING. Naším žákům gratulujeme a děkujeme za skvělou reprezentaci školy.

Tereza Sommersová

Dějepisný projekt Pravěká keramika

Dnes ráno jsem měla krásně lehkou tašku, protože jsme měli projekt, tedy skoro žádná škola. Docela jsem se těšila, ale zároveň jsem věděla, že to nebude nic lehkého. Začali jsme malou dějepisnou rozcvičkou, to abychom se úplně probudili, potom jsme dostali předlohy nádob, které budeme vytvářet z hlíny. Moje nádoba vypadala jako takový podivný květináč. Když nám paní učitelka Iva Brožová vysvětlovala, jak budeme postupovat, tak to už jsem věděla, že to není lehká věc, kterou bych vyrobila se zavřenýma očima.

Pustili jsme se do toho. Nejdříve zpracovat hlínu, aby byla pěkně měkká, potom uplácat placičku na dno a mohli jsme dávat válečky. Už mi to pěkně odsypá od ruky a taky mě to začíná bavit. Moje nádoba se už rýsuje a trochu připomíná tu, co mám

na předloze. O velké přestávce zůstávám v učebně výtvarné výchovy a pokračuji v práci.

Po přestávce už mám skoro hotovo, a tak mi paní učitelka vysvětluje, jak mám svou nádobu zahladit. Ach jo, to bude práce, ale s chutí se pouštím do zahlazování, protože vím, že za chvíli to budu mít hotové. Dohlazeno a zařazuji se do fénové řady. Ne, ne, vlasy mám pěkně suché, ale nádoba je mokrá. Už držím fén v ruce a nádoba pomalu vysychá.

Když je pěkně suchá, dodělám ornamenty a to znamená, že budu u konce. Hmm, to jsem si dala s těmi ornamenty, je to pěkně těžké, ale zvládnou to přece. Nyní zbývá po sobě uklidit a přenést nádoby na poslední lavici. Ještě malá fotka s nádobami a můžeme pokračovat ve vyučování. Projekt se mi moc líbil, jen škoda, že už končí, ale nevadí, už teď se těším na nějaký další.

Tereza Théroová, VI. B

V pátek 14. listopadu měla celá naše třída dlouho plánovaný projekt „Pravěká keramika“. Ve čtvrtek nám pan učitel Roman Anýž řekl, že si máme podle obrázků vybrat na výrobu nějakou pravěkou nádobu. Bylo to sice velmi obtížné, protože na výběr bylo asi sto předmětů, ale asi po deseti minutách jsme to všichni úspěšně zvládli. Poté jsme si měli přečíst, o jakou kulturu se jedná, a vypsat z článku důležité informace. Já jsem si vybrala hrníček únětické kultury z doby bronzové.

V den projektu jsme se k našemu překvapení měli sejít v učebně výtvarné výchovy. Když už nás bylo hodně, začala hodina a my jsme se měli rozcvičit na hudbu. Nebylo to ale obyčejné rozcvičení. Hrál pravěká hudba, a když ji pan učitel na chvíli pozastavil, museli jsme ze svého těla „postavit“ sochu na zadané téma. To se několikrát opakovalo. Když jsme se posadili zpátky do lavic, vysvětlila nám paní učitelka Iva Brožová, výtvarná odbornice, jak vyrobit svou nádobu pomocí válečků bez hrnčířského kruhu: „Nejprve si vyrobte dno. Bude asi půl centimetru vysoké. Potom si postupně vytvářejte válečky z hlíny. Skládejte je na sebe podle tvaru vaší nádoby. Až to uděláte, vyhladte zvenčí válečky špachtličkou. Dejte si pozor, keramická hlína je křehká. Když se vám bude nádoba rozpadat, vyztužte ji zevnitř kouskem zpracované hlíny, popřípadě mě zavolejte. Až budete mít vyhlazeno, dejte nádobu vyschnout k oknu. Poté do ní vyryjte ozdoby podle vzoru.“ Když už jsme měli návod, okamžitě jsme se pustili do práce. Mně to šlo lehce a rychle. Jenom když jsem válečky vyhlazovala, pořád mi hrneček někde praskal. Proto jsem v jednu chvíli nedělala nic jiného, než spojovala. Ale nebyla jsem jediná. Nádobka praskla i Jeníkovi, Kamče, a Martě se dokonce zhroutila úplně. Už by ji nestihla udělat znovu, a tak si vytvořila hrníček podle svého. Povedl se jí, ale všichni včetně mě si z něho dělali legraci a říkali, že vypadá trochu jako popelnice.

Myslím si, že i když nádobky nedopadly přesně podle našich plánů, byly moc hezké. Úplně nakonec jsme se všichni s nádobkami vyfotili. Tento projekt se mi moc líbil, mám na něj velmi dobré vzpomínky.

Kája Pecharová, VI. B

Projekt „Rozhodni se“

Na pátek 21. listopadu jsme měli naplánován projektový den, který se jmenoval „ROZHODNI SE“. Každý jsme měli dopředu za úkol vytvořit ve skupinkách plakát o kouření. Na něm měla být například informace o cenách cigaret, srovnání cen minulých a současných, nejdražší i nejlevnější cigarety v prodeji, dále kolik je v České republice kuřáků a podobně.

Naše skupina se skládala z pěti členů, Jirky, Jessicy, Kamči, Terky a mě. Každý jsme si připravil jednu z částí plakátu a na ní jsme potom pracovali. Ve škole jsme se kvůli tomu několikrát sešli po sedmé hodině ráno, protože nám záleželo na tom, aby se nám plakát povedl co nejlépe.

Konečně nastal den projektu, což byl pátek. Hned první hodinu nám paní učitelka s panem učitelem rozdala čtrnáct papírků, na kterých byly různé informace o kouření. Na některých byla například zmínka o cestě tabáku do Evropy, počátcích kouření u Mayů a Aztéků, následcích kouření, zařízeních na výrobu cigárek a další. Potom jsme je srovnali, jak by mohly jít za sebou. Po dvaceti minutách jsme skončili a dozvěděli jsme se správné řešení.

V druhé hodině po rozdělení do skupin podle jazyků se jedna skupina s panem učitelem vydala do počítačové učebny, kde si promítali obrázky s informací, co se může stát, když budeme kouřit. Bylo to dost zajímavé a v některých případech z mého pohledu až hodně drastické. Pak jsme se vyměnili s druhou skupinou. Druhá skupina s paní učitelkou Brožovou, ve které jsem byl já, se zabývala antireklamou. Ta spočívá v působení na člověka, aby ho kouření odradilo. Je to možné mnoha způsoby, o kterých jsme si povídali. Jedním z nich je výroba plakátu s upozorněním, co se nám může stát. Na tom jsme začali pracovat ve dvojicích a po chvíli jsme se vyměnili. Myslím, že se nám povedl.

Další hodinu se naše skupina, která byla s paní učitelkou Brožovou, přesunula do chemické laboratoře, kde nám pan učitel Zapletal ukázal pokus s cigaretou. Byly na to třeba následující pomůcky, a to cigareta, vata, zapalovač a injekce. Pokus nám ukázal, co všechno vdechujeme do plic, pokud kouříme. Není to nic pěkného.

V poslední hodině došlo konečně na naše vyrobené plakáty a jejich představení. Jednou z mnoha důležitých informací bylo, že cigarety obsahují jed na škůdce, dále složku, která se používá k uchování mrtvol, oxid uhelnatý a další. Je to tedy pěkně odporné.

Musím říct, že mě tento projekt hodně ponaučil a rozhodně se nechystám nikdy kouřit, protože už vím, co alespoň z části kouření způsobuje!!!

Petr Steiner, VI. B

Nejdříve si možná říkáte, o čem jsme se vůbec rozhodovali. Otázka zněla „Kouřit nebo nekouřit?“. Protože je toto téma velmi důležité, věnovali jsme mu celých šest vyučovacích hodin. Nejdříve jsme si řekli naše očekávání, pustili jsme si povídku „Jak jsem se učil kouřit“, což byla veliká legrace, potom jsme

prezentovali naše plakáty, sestavovali časovou přímku vývoje cigaret, kreslili antireklamu na kouření, promítali si prezentaci „Vliv kouření na lidský organismus“, v učebně chemie jsme zkoušeli, jak působí cigareta na kousek vaty a nakonec jsme si říkali, zda projekt proběhl podle našich představ.

Já jsem si dala nejvíce práce s naším plakátem, jehož předem připravenou prezentaci teď přiblížím. V našem zápisu jsme pracovali s anketami. Já jsem mluvila o výsledcích první z nich „Je vám kouř z cigaret příjemný?“. Oslovili jsme čtyřicet čtyři respondentů, z toho jen třem lidem příjemný je nebo jim nevadí, ostatním příjemný není. Byla tam také zajímavost, a to u mojí sousedky. Když sama kouří, kouř jí nevadí, ale jinak jí příjemný není. Anička prezentovala druhou anketu „Kouříte?“. Měli jsme padesát oslovených lidí, z toho deset kouří, ostatní ne. Takhle málo kuřáků máme kvůli tomu, že jsme oslovovali ve škole vždy žáky druhého stupně a učitele. Polovina respondentů je přitom počítána z naší třídy. Denča měla povídání o značce „zákaz kouření“ a našem obrázku, na kterém byla cigareta ve vězení. Celou tuto komplikovanou práci nám posluchači ohodnotili velmi pozitivně. Nejlépe však grafickou úpravu.

Z celého projektu mi vyšlo najevo, že kouřit rozhodně nebudu. Byla jsem o tom pevně rozhodnutá už předtím, ale teď se mi moje předsevzetí ještě více upevnilo. Celý den se mi líbil a hodně jsem se z něho poučila.

Kája Pecharová, VI. B

Ekologicko-anglická soutěž

GREEN CHRUDIM

O této soutěži jsme se dozvěděly na konverzaci v anglickém jazyce od paní učitelky Terezy Sommersové. Z celé školy jsme se přihlásily jenom my tři - Klára Pecharová, Martina Vozarová a Tereza Théroová. První porada byla u Klárky doma, byly jsme tam všechny + mamky a Terka Sommersová. Byly jsme plné plánů, jak chceme náš plakát vytvořit. Dohodly jsme se tedy, že na plakátě budou tyto budovy: fitcentrum fungující na lidskou energii, kterou lidé vyrábějí při cvičení, náměstí a kostel, muzeum a radnice, autobusové nádraží a autobusy na sluneční energii, škola, velký park, nemocnice a policie a hasičská zbrojnice, koupaliště, které bude naplněno vodou vyčištěnou z místní čističky, recyklační továrna a čistička, BIO obchody, úřad a domy. A kolem celého města povede obchvat. Vedle obchvatu bude velké parkoviště, kde budou všechna auta z města, a ve městě bude pěší zóna.

Nevíte, jak se nám na plakát všechno vešlo? Podařilo se nám to, protože jsme měli velký papír a také proto, že jsme vše kreslily na menší čtvrtky, které byly velké zhruba jako malý sešit.

Když jsme se konečně dostaly od myšlenek a plánů k realizaci, Marťa onemocněla a tím jsme na zhotovení zůstaly jen my dvě, Terka a Klárka. Bylo to

sice hodně náročné, ale zvládly jsme to s pomocí některých paních učitelek a pánů učitelů a občas nám pomohly kamarádky ze třídy. Abychom to měly včas hotové, musely jsme se scházet ráno ve čtvrt na osm a o velkých přestávkách. Ve čtvrtek 13. listopadu, kdy měl být náš plakát v Pardubicích, jsme musely hodně pracovat, abychom to stihly. Dokonce nám přišly na pomoc maminky. Společnými silami se nám to podařilo. Někdo lepil, jiný stříhal, kreslil, vymaloval či psal, zkrátka každý měl co dělat a cca v pět hodin bylo hotovo. „Hurá! Zvládly jsme to!“ jásali všichni. Když jsme si pak náš výtvor prohlížely, byly jsme mile překvapeny, jak pěkné to je, a zároveň velmi hrdé.

A jak to dopadlo? Postoupily jsme do finále, které se bude konat 18. prosince v Pardubicích. Čeká nás desetiminutová obhajoba v anglickém jazyce, a proto se opět scházíme, vymýšlíme a nacvičujeme. Tak nám držte palce.

Tereza Théroová, VI. B

Chystali jsme pohoštění na Den otevřených dveří

Naše cvičná kuchyňka je určitě správným místem pro přípravu dobrot. Už třetím rokem chystají žáci naší školy pohoštění pro návštěvníky Dne otevřených dveří, který se tradičně koná první prosincovou sobotu. Žáci často přijdou do školy v doprovodu svých blízkých a určitě malé občerstvení přijde vhod.

Obzvlášť, pokud mohu mamince a tatínkovi nabídnout něco, co jsem sám chystal.

Třetřáci z III. B připravovali kokosové kuličky, které měly i vlastnoručně vyrobený košíček. Třída III. A nachystala čokoládové košíčky s oříškem. Čtvrtáci naplnili vosí hnízda a piškotové úlky opravdu chutnaly výborně. Děvčata z V. A napekla a ozdobila čertíky, Mikuláše a jiné perníkové postavy. Žáci z V. B oslovili hlavně ty, kteří mají raději něco slaného. Kapsičky z listového těsta, plněné šunkou a sýrem, mizely rychle. Tradiční linecká kolečka slepovaná marmeládou napekla děvčata ze VII. A v rámci hodin vaření. A protože toho sladkého bylo opravdu hodně, dívky ze VII. B připravily čtyři druhy pomazánek na jednohubky.

Všechny kuchařky a kuchaři se v sobotu učili, a tak závěrečná příprava jednohubek a prostření slavnostního stolu s pohoštěním byla především na žácích osmých ročníků. A jak návštěvníkům v kuchyňce chutnalo? Asi hodně, protože nezbylo opravdu nic.

Děkuji všem, kteří s přípravou pohoštění pomohli.

Blanka Němcová

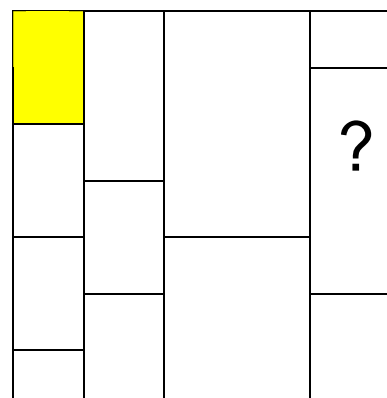
Mezinárodní logická soutěž GENIUS LOGICUS

Také v letošním školním roce se naši žáci přihlásili do mezinárodní logické soutěže Genius Logicus, která probíhá současně v devíti zemích Evropy. V prvním kole soutěže, které trvá do konce prosince, si třicet šest dětí od 3. až po 9. ročník láme doma u počítačů hlavy nad zadanými logickými úlohami a hledá správná řešení.

Chcete-li se k nim přidat a nezávazně si podobné úlohy vyzkoušet, najdete zadání na stránkách www.geniuslogicus.eu, v části Zkušební zadání.

Zde je jedna z úloh:

Území před tebou je rozděleno na víc států. Vybarvi je tak, aby žádné dva sousední státy neměly stejnou barvu. Použij pouze žlutou, modrou a zelenou barvu. Jakou barvu bude mít stát, ve kterém je otazník?

Festival vědeckých a technických projektů

Ti, kteří mají nějakého koníčka, se mohou účastnit různých akcí. Kdo rád bádá, hledá v encyklopediích, provádí pokusy a zajímá se o určité téma, se mohl přihlásit do II. ročníku soutěže Festival vědeckých a technických projektů pro žáky 6. - 9. tříd.

A tak nyní přihlášení zájemci shromažďují a třídí informace, provádějí ankety a různé výzkumy v deseti projektech. Témata projektů jsou rozhodně zajímavá - Čokoláda, Oblaka, Historie letů do vesmíru, Vůně, Slunce, Stavba raketoplánu, Drogy, kouření a alkohol, Vznik života na Zemi, Černé díry a Podmínky na planetách Sluneční soustavy.

Soutěžící mají čas až do února, pak budou své projekty představovat na okrskovém kole.

Přejme jim hodně vytrvalosti a úspěchů při práci.

Pavla Sádecká

PRVNÁCI NA NAŠÍ ŠKOLE

Už to budou čtyři měsíce, co se na naší škole začaly objevovat nové tváře, možná trochu vyplašené, každopádně plné očekávání. Nejmladší žáci naší školy svůj první rok odstartovali výukovým seminářem „Z pohádky do pohádky“, kde se seznámili s novou paní učitelkou, ale také se poznávali vzájemně. Ale teď už mají za sebou několik týdnů, takže si za tu dobu určitě vytvořili malý názor na školu a na předměty. V tomto duchu jsem jim položila tři otázky.

KTERÝ PŘEDMĚT TĚ NEJVÍCE BAVÍ A PROČ?

Stela: Nejvíce mě baví výtvarná výchova, malujeme tam štětcem a já se naučím malovat lépe. A taky ráda namáčím špejli do inkoustu a potom s ní kreslím.

Viktorka: Mně se také nejvíce líbí výtvarná výchova, naučím se tam „vytvářet“.

Luboš: Nejraději mám tělocvik, hlavně když hrajeme na rybičky a rybáře. Také se mi líbí žebřiny a šplhání po tyči.

Adam: Nejlepší je matematika, hlavně psaní čísel.

Veronika: Taky mám ráda matematiku, hlavně se naučím počítat peníze.

Gita: Já mám nejraději češtinu, učíme se psát různá písmena.

Bára: Mě moc baví psát čísla, takže nejraději mám matematiku.

Lucka: Mám ráda sport, takže mě baví tělocvik. Také tam hrajeme různé hry.

Lukáš: Líbí se mi matematika, počítáme různé příklady a to mi jde.

Ondra: Já jsem teda nejraději o přestávkách na „compu“, to je počítač.

Adam: Matematika mě baví nejvíc, sčítáme tam a to je legrace.

Agáta: Ano, mně se taky líbí matematika, učíme se různá zajímavá čísla.

Bára: Mě baví všechny předměty, protože mi všechny jdou.

KTERÝ PŘEDMĚT VÁS NAOPAK NEBAVÍ A PROČ?

Stela: Nebaví mě čeština, hodně čteme a mně to zatím moc nejde.

Viktorka: Taky nemám ráda český jazyk, hlavně práci s učebnicí.

Luboš: Jo, češtinu taky nemám v oblibě, hodně opisujeme a mě pak bolí ruce. Také nerad čtu.

Adam: Já souhlasím s ostatními, češtinu taky nemám rád, hlavně to zdlouhavé opisování.

Veronika: Čeština je těžká, neumím moc číst a plete se mi písmeno „ch“.

Gita: Já teda nemám ráda matematiku, zrovna mi moc nejde.

Bára: Čeština, musím hodně psát a to mě nebaví.

Lucka: Nemám ráda matematiku, hodně si pletu čísla.

Lukáš: Taky mě nebaví matematika, jsou tam samé příklady a ty mi nejdu.

Ondra: Mě nebaví všechny předměty.

Adam: Čeština, nejde mi číst.

Agáta: Nemám ráda češtinu, pořád jenom čteme.

Bára: Mě baví všechny předměty, není žádný, který nemám ráda.

CO SE VÁM NEJVÍCE LÍBÍ NA TÉTO ŠKOLE?

Stela: Nejlepší je družina, čteme tu a vyrábíme různé věci.

Viktorka: Taky mám ráda družinu, hlavně stavebnice.

Luboš: Družina je nejlepší, můžu tu stavět letadla.

Adam: Jsem rád, že tu jsou pingpongové stoly, ping pong rád hraju.

Veronika: Líbí se mi naše třída, hlavně obrazy, co nám visí na zdi.

Gita: Taky mám ráda svoji třídu, hlavně ten stromeček, co tu máme pověšený.

Bára: Líbí se mi lavice v naší třídě a židle jsou pohodlné.

Lucka: Mně se líbí tabule, paní učitelka tam něco napíše a zůstane to tam.

Lukáš: Taky mám rád lavice. Hlavně proto, že jsou červené.

Ondra: Líbí se mi, jakým způsobem nás tu učí.

Adam: Já mám rád tělocvičnu, protože tam jsou žebřiny.

Agáta: Nejvíce se mi tu líbí, že se tu hodně naučíme.

Bára: Líbí se mi tělocvična a celkově tělocvik. Je fajn, jak si tam hrajeme.

Z odpovědí prvňáčků jsem se dozvěděla, že nejoblíbenějším předmětem je matematika. Jestli to tak zůstane, paní učitelky mohou být rády, kolik nadšených počtářů budou učit za několik let. Co se týče českého jazyka, je spíše více odpůrců než nadšenců, ale já si jsem jistá, že si k němu za ty roky cestu najdou. Přece na to mají devět let na této škole.

Jana Kapounová, IX. A

Pět pomocnic ve školní družině

Jsme ze III. A a pomáháme paní vychovatelce Zdeně Fejfárkové s prvňáky ve družině. Připravujeme pro ně různé kvízy, dramatizace a hry a dáváme jim do dráček dárečky, které si vyrobily. Jmenujeme se Kristýna Šlitrová, Anna Zitová, Kateřina Rohlíková, Anna Michalová a Aneta Tomešová. Zdena pro děti vymýšlí, co budou vyrábět a i různé hry. Dětem se moc líbí, jak jim pokaždé čte. Mají tady moc hezké hračky a klukům se moc líbí stolní fotbal. V družině jsou taky moc hezké kroužky a jsou o to lepší, když tam jsou hodné paní vychovatelky. Já jsem si vybrala hodně kroužků. Na „Kutilovi“ jsem se naučila vyrábět spoustu hezkých věcí ze dřeva i vařit a pracovat s ovocem. Na flétně jsem se naučila é, á, c, a, d a další jiné tóny. Ze všech kroužků mě nejvíce baví keramika. Nedávno jsme vyráběli adventní věnec. Budu mít alespoň dárek k Vánocům. Ve školní družině se nikdy nenudíme.

EXKURZE V ČESKÉM ROZHLESE

Naše redakce zavítala díky panu Mirku Zajíčkovi, který s dětmi pořádá různé novinářské workshopy, do studia rádia Český rozhlas v Pardubicích. Měli jsme možnost nahlédnout i do míst, kam se běžně nepodíváme, jako je například vysílací studio. Bylo to velice zajímavé, a proto bychom vám tímto článkem rádi předali několik informací o denní práci redaktora.

Po příchodu do budovy nás překvapilo, že je zvenku skoro k nerozeznání od běžných domů. Uvnitř však vypadala úžasně. Hned v přízemí se nachází nádherná kavárna. Poté jsme si díky našemu počtu museli vyšlápnout několik schodů, ale zaměstnanci jezdí výtahem. Konečně jsme stáli v hlavním pracovišti celého rádia, kde to trochu vypadá jako větší, útulný ateliér. Redaktoři tu u počítačů pilně vyhledávají a zpracovávají informace a zvedají zuřivě zvonící telefony. Působilo to na nás tak, jako by neměli během práce ani vteřinu nazbyt. Poté jsme po dřevěném, točitém schodišti vyšli ještě o patro výš, kde nás ihned ohromilo studio na vysílání zpráv a další dvě na denní vysílání.

A jak vypadá příprava takového redaktora? Rozhodně to není nic lehkého. Kolem páté hodiny ranní přijde redaktor do práce, zapne počítač a podívá se, co je nového. Pokud narazí na nějakou zajímavou informaci, zpracuje ji různými způsoby. Důležité je, aby si ověřil, zda je zpráva pravdivá, proto zavolá určitému zdroji a poptá se. Případně se domluví na schůzce a vyjede do terénu udělat rozhovor či reportáž. Tu poté ve studiu sestříhá, doplní různými zvukovými efekty a připraví si k ní nějaký krátký úvod. Dále ji pošle administrátorovi, který vše musí odsouhlasit. Redaktor nakonec už jen zařadí reportáž do vysílacího programu.

Během vysílání jsou někdy hrány písničky, někdy se použijí příspěvky, ale nedůležitější jsou živé vstupy, které navazují kontakt s posluchači. Během těch musí být moderátor ve studiu sám a nikdo ho nesmí nějak rušit, aby byl přenos co nejkvalitnější. Nám se však podařilo proniknout až do živého vysílání a musím říct, že to byl zvláštní pocit vidět moderátora mluvit do mikrofону a přitom vědět, že ho právě poslouchají tisíce lidí. Já bych měl obrovskou trému, ale jim už to přijde zcela normální.

Nejdůležitější je, aby nikdy nenastalo ticho. Proto musí fungovat výborná spolupráce a vše musí být dokonale zorganizované. Pracuje tu asi patnáct lidí, takže to není úplně snadné. Problém může nastat, když si moderátor potřebuje odskočit na toaletu. Někdy se to dá vyřešit tím, že se do vysílání jen přidají písničky. Avšak pokud se blíží živý vstup, tak nemůže odejít, musí to vydržet. Ale pokud si vše dobře naplánuje, nemělo by ho nic podobného potkat.

Redaktoři si také musí průběžně připravovat informace do zpravodajské relace, která je každou hodinu. To rozhodně není jednoduché, protože musí být všechny zprávy čerstvé a poutavé. Jen od deseti hodin večer do čtyř hodin do rána je studio prázdné a hrají se pouze písničky.

Jana Kapounová a Ondřej Kubíček, IX. A

PROJEKT SPOLEČNOSTI ČLOVĚK V TÍSNI

PŘÍBĚHY BEZPRÁVÍ

Už třetím rokem probíhá na naší škole projekt „PŘÍBĚHY BEZPRÁVÍ“, jehož součástí je promítání filmu a beseda s pamětníci, které vzpomínají na období komunismu, na bezpráví, které se v té době dělo. Naše redakce se jí letos také zúčastnila a moc se nám líbila, i když byla trochu smutná. Díky ní jsme se dozvěděli spoustu zajímavých a hlavně překvapivých informací. Některé z nich bychom vám touto cestou rádi předali.

Nejdříve jsme zhlédli dokumentární film o vojenském letci Josefu Bryksovi, který se jako pilot anglického letadla dostal do nacistického tábora, nenechal se zlomit a i přes nebezpečí, že bude chycen nebo zabit, se stále snažil o útěk. Několikrát se mu utéct podařilo, ale nakonec ho vždy chytili. A když se dočkal konce války, potkal ho osud západních letců a skončil v komunistickém vězení. Zemřel 11. 8. 1957 na srdeční infarkt. Teprve až po pádu komunismu byl povýšen do hodnosti plukovníka.

Po asi hodinovém filmu nás jako první seznámila se svou minulostí paní Hana Truncová (členka Konfederace politických vězňů). Ta dostala deset let za mřížemi za podporu špionáže pro Západ a byla zatčena společně s otcem a budoucím manželem. U soudu bylo spolu s ní dalších deset mužů. Bylo to v roce

1951. Avšak 6. prosince byla převezena do Kladna, kde se pracovalo v ocelárně a tažárně. Ani tam paní Truncová nezůstala dlouho. Po dvou letech byla převezena do Vansdorfu, pracovního tábora. Tam byla po dobu úmrtí Stalina a Gottwalda. Jelikož ve vězení neměli žádná rádia a další přístroje, které by je spojovali se světem, tak se o těchto dvou úmrtích paní Hana Truncová dozvěděla od vojáků, kteří před okny jejich věznice trénovali různé pochody a volali jim to do nich. V tu dobu se prý bachařky začaly bát, kryly si záda a vlastně nikdo nevěděl, co bude dál. Z tohoto důvodu všechny odsouzené nad deset let poslali do pardubického vězení. Těžké to bylo v tom, že se jednalo o normální vězení, takže zde s politickými vězeňkyněmi byly i vražednice a zlodějky. Ani hygienické podmínky nebyly zrovna přívětivé. Pro šedesát osob se tam nacházel jen jeden záchod a voda tekla zásadně studená. S jídlem to bylo podobné, ráno dostaly chléb ze včerejší večeře, k obědu velmi chudé jídlo a k večeři opět chléb. Paní Truncová si také vzpomněla na moment, kdy získala jeden pomeranč a snažila se ho někde nenápadně sníst. Nakonec se jí to povedlo, bylo to právě na toaletě, kde se běžně scházely kuřačky. Hana Truncová byla na podmínku propuštěna v roce 1960 společně s dalšími osmi vězni. Přitom musela podepsat dokument, ve kterém slíbila mlčení o všem, co zažila.

Dále hovořily další dvě členky této konfederace. Obě potkal podobný osud jako první pamětnici. V každé z jejich rodin byli někteří její členové zavřeni do vězení jako političtí vězňové. Jedna z nich si také stěžovala na tehdejší politiku a také musela v nepředstavitelných hygienických podmínkách pobývat ve vězení. Během pobytu za mřížemi ji potkal hrozný moment, zrovna když ji její malý syn přišel do věznice navštívit. Chtěl své mamince udělat radost, a tak si ušetřil peníze a koupil jí čokoládu. Při návštěvě ji radostně vytáhl a už ji mamince chtěl dát. Když si toho ale všiml vězeňský dozorce, tak na chlapce začal sprostě křičet a čokoládu mu sebral. On po této návštěvě, stejně jako jeho maminka, dlouho brečel a přemýšlel, proč jí nemohl dát ani tu čokoládu. Poslední pamětnice asi nejvíce vyzdvihla moment, když se o Vánocích jako malá holčička vydala se svou maminkou a svými sourozenci na návštěvu do vězení za svým tatínkem. Ten byl v té době politickým vězněm. Ona i její sourozenci se moc těšili na to, až tatínka uvidí. Během cesty do věznice už si představovali, jak se s ním budou objímat a jak mu dají velkou pusu. Čekalo je ovšem smutné překvapení. Nic nebylo tak, jak si vysnili. Celá návštěva trvala jen deset minut a mezi nimi a tatínkem, který byl pro jistotu spoután, bylo dvojité pevné pletivo. Zároveň u toho byl dozorce, který dohlížel na to, o čem si povídají. Oni svého tatínka doslova hltali očima, ale bylo jim líto, že si na něj nemohou vůbec sáhnout a přitom je jen kousek od nich. Celá návštěva bohužel rychle utekla, a když maminka prosila, aby se ještě o chvíli prodloužila, dozorce se nedal obměkčit a museli odejít. Poslední věc, kterou jim tatínek stihl říct bylo, že se jistě brzy uvidí a že je má moc rád, a mamince ještě narychlo řekl, aby se držela. Oni poté šli domů vánočně vyzdobenými ulicemi, a i když se návštěva tatínka nevydařila podle jejich představ, tak je hřál příjemný pocit, že ho alespoň mohli vidět.

Ondřej Kubíček IX. A, Jana Kapounová IX. A, Lucie Vostřelová IX. A

Návštěvy učitelů na naší škole

Asi už řadu z nás nepřekvapí, že do některých vyučovacích hodin vstupují cizí lidé. Ostatně jako vždy na podzim a na jaře, i teď jsme měli možnost potkat na chodbách naší školy návštěvy z různých škol naší republiky. Nám se podařilo vyzpovídat paní učitelku z Ostravy, která nám ochotně odpověděla na několik našich otázek. Zajímá vás, co si myslí o systému výuky na naší škole a v čem se liší od toho jejich? Chcete vědět, jak je to na jejich škole se zvoněním? Pokud ano, tak se s chutí pusťte do čtení našeho rozhovoru.

Za jakým účelem jste přijeli do naší školy a jaké jsou hlavní důvody vaší návštěvy?

Přijeli jsme se podívat na vaši pilotní školu, která nám má ukázat, co nového má v programu a jak je vybavena oproti naší škole. My začínáme pracovat podle školního vzdělávacího programu, který jsme si sestavili, a chtěli bychom ho porovnat s tím vaším.

Jaký je váš program na naší škole?

Měli jsme semináře, seznámili jsme se s prostorami školy. Dnes jsme viděli dvě ukázkové hodiny v různých třídách.

Odkud jste přijeli do Chrudimi a jste všichni ze stejné školy?

Přijeli jsme z Frýdku-Místku a z Ostravy. Nejsme všichni z jedné školy, ale každá škola si vyslala své vyučující.

Co si myslíte o vyučovacím systému na naší škole?

Váš systém je velmi zajímavý a netradiční. Určitě si odsud odvezeme různé podněty pro naši práci.

Liší se něčím styl výuky na naší a vaší škole?

Na naší škole se snažíme zapojovat žáky do projektů tak, jako to funguje u vás. Donedávna jsme pracovali podle programu Základní škola, ve kterém se vyučovalo zcela klasicky.

Co si myslíte o tom, že je naše škola přizpůsobena postiženým žákům?

Myslím si, že je to výborné. Díky tomu mají u vás tyto děti šanci se zapojit do normálního vyučovacího procesu. Na naší škole probíhá v současné době rekonstrukce, díky které také budeme mít bezbariérové přístupy.

Máte ve vaší škole také nějaké děti s handicapem?

Ano, máme. Zatím to tedy moc nefunguje, ale snažíme se jim pomoci, jak můžeme. Díky rekonstrukci celé budovy by se to mělo vylepšit.

Co si myslíte o přístupu učitelů k žákům na naší škole a je u vás stejný?

Určitě je u vás přátelský a kamarádský přístup, který žákům jistě vyhovuje. My se o to také snažíme. Myslím, že celá řada konfliktů, které mohou mezi žákem a

učitelem vznikat, je způsobena direktivním přístupem. Ten se u nás snažíme omezovat a u vás jistě nic takového není.

Co se vám zatím líbilo nejvíce a co jste si z toho odnesla?

Nejvíce se mi líbí vybavenost vaší školy. Zejména, jak máte zpracované své výukové materiály používané v hodinách. A líbí se mi, že nepoužíváte pomůcky, které jsou vyráběny průmyslově, ale snažíte se je vyrábět sami.

Jaké je vybavení na vaší škole?

My postupně vybavujeme všechny třídy novými lavicemi. Myslím si, že máte mnohem prostornější školu než my. Nemáme tak velké třídy a chodby máme tmavé.

Co říkáte na to, že u nás vyučování začíná ve čtvrt na devět, a na to, že se v naší škole nezvoní?

U nás začíná vyučování v osm hodin. Váš začátek vyučování určitě vyhovuje žákům, kteří mohou před hodinou ještě něco prokonzultovat s učiteli a nemusí tak brzo vstávat. V naší škole se také nezvoní, ohlašuje se pouze začátek vyučování v osm hodin.

Plánujete u vás také zavést pozdější začátek vyučování?

Zatím jsme o tom nehovořili, ale až přijedu do školy, tak zkusím něco takového navrhnout...

Mají žáci z vaší školy možnost se zapojit do různých projektů a akcí?

Ano, mají. Pracují u nás formou školního parlamentu, takže si pořádají školní akce pro žáky. Podílíme se na tom samozřejmě i my učitelé. Co se týká projektů ve vyučování, snažíme se v posledních letech, aby na nich žáci pracovali sami a podíleli se na jejich tvorbě. Měli jsme například projekt „Voda“, který byl celoškolní a celodenní.

Vy všichni jste ze základních nebo středních škol?

Všichni jsme ze základních škol.

Jaký je váš celkový dojem z prohlídky naší školy?

Můj dojem je sluníčkový.

Chtěla byste něco vzkázat čtenářům časopisu Malíček?

Chtěla bych všem žákům popřát, aby se jim vydařil školní rok a ať se do školy těší a rádi tu pracují.

Lucie Vostřelová a Ondřej Kubíček, IX. A

ANKETA S NÁVŠTĚVNÍKY ŠKOLY

S další návštěvou jsme pro vás také udělali malou anketu. Nyní nás nezajímalo, co si myslí o našem vyučovacím systému, ale zeptali jsme se jich, co je zatím nejvíce zaujalo na naší škole. Chcete vědět, co to bylo?

£ Mně se líbí, že mě každý žák pozdraví. Také to, že je zde příjemné prostředí a učitelé jsou moc milí.

- £ Moc se mi líbí, že všechny motivy práce máte zažité od první třídy a vede vás to ke skvělému konci. Jistě díky tomu uspějete v praktickém životě a to je to podle mě to nejdůležitější.
- £ Mě a mé kolegy až překvapilo, že všichni žáci umí pozdravit a jsou vstřícní. Přemýšlíme o tom, kde děláme chybu, že to na naší škole není stejné.
- £ Líbí se mi váš školní řád, který je jednoduchý a podepsaný dětmi.
- £ Mně se vaše škola nejvíce líbí jednak svým vzhledem, a také metodami, kterými s vámi vaši vyučující pracují.
- £ Nejvíce mě zaujaly skupinové práce.
- £ Byla to hodina dějepisu v VI. B, ze které jsem byla úplně nadšená. Nic tak úžasného jsem ještě nikdy neviděla.
- £ Je úžasné, že děti dodržují pravidla, která si samy určily.
- £ Líbí se mi, že děti ví o své zodpovědnosti, a že se nesnaží svalovat vinu na někoho jiného.

Ondřej Kubíček, IX. A

PŘESTUP NA STŘEDNÍ ŠKOLU OČIMA BÝVALÉHO ŽÁKA

Přijímací zkoušky se blíží víc a víc, ale spousta devátáků ještě nemá úplně jasno, kam se vydá po ukončení základní školy. My jsme vyzpovídali VENDY ŘÁDKOVOU, studentku Obchodní akademie v Chrudimi, takže jestli se chcete o „akádě“ dozvědět více informací, rozhodně si přečtěte tento rozhovor.

Jak se ti přestupovalo?

Přestup na obchodní akademii pro mě nebyl moc složitý hlavně proto, že jsem tam šla s kamarády ze třídy a z Malíka. Ale jednoduché to taky nebylo, docela náročné bylo zvyknout si na jiný začátek vyučování, hlavně na zvonění, na krátké přestávky a na profesory. Přeci jen když někam chodíte devět let, tak už víte, co se od učitelů dá čekat.

Jaké byly tvé začátky na této škole?

Náročné. Postupně jsme se seznamovali s novými spolužáky a s profesory. Když se na to podívám zpětně, přijde mi, že vztahy mezi námi ve třídě nebyly tak přátelské jako teď, spolužáci se většinou bavili s těmi, které znali, a po ostatních jsme jenom pokukovali. Také styl výuky byl úplně jiný než na základce, první dny jsme sice psali jen úvodní testy, ale postupem času jsme se seznamovali se zkoušením, což pro nás – Malíkovce – nebylo vůbec jednoduché. Ale přežili jsme, a to je hlavní.

Změnila se na střední tvoje příprava na výuku? Jak?

Moje příprava se myslím ani moc nezměnila, i když je fakt, že pravidelné zkoušení mě nutí se na výuku víc připravovat. Většinou se učím, když píšeme nějaký test nebo když vím, že budu zkoušená, což asi taky není úplně ten správný styl přípravy.

Jak hodnotíš přístup učitelů k žákům?

Tak přístup je tady určitě lepší než na základní škole. Už jen proto, že tady s námi jednají jako už s téměř dospělými, mluví s námi na úrovni. Jelikož je to střední škola, do ničeho nás nenutí. Zvolili jsme si ji sami z nějakého důvodu a je už jen na nás, jestli to zvládneme nebo ne. S většinou učitelů se dá rozumně dohodnout téměř na čemkoli, což se mi hodně líbí.

Co se ti líbí na tvé škole?

Tak tady asi moc konkrétní nebudu, líbí se mi téměř všechno. Přístup učitelů mi vyhovuje, spolužáci jsou fajn a styl výuky je taky docela v pohodě. Jsem ráda, že jsem si nakonec vybrala tuhle střední školu, vyhovuje mi a nedovedu si představit, že bych měla být jinde.

Co bys naopak změnila?

Myslím, že moc bych toho neměnila. Vybavení mi stačí a atmosféra se mi líbí.

Co říkáš na nový předmět Ekonomika?

Ekonomika – tak to je (alespoň v naší třídě) náš velký „strašák“. Každou hodinu se celkem dost zkouší, každou hodinu popíšeme minimálně dvě a půl stránky A4 a každou hodinu prožíváme ty samé „nervy“, aby paní profesorka nevyzkoušela zrovna nás - ty, kteří se jako před každou hodinou nějak nestihli naučit. Jinak předmět je to celkem náročný, ale při troše snahy a štěstí se dá zvládnout.

Slyšeli jsme, že v 1. ročníku se učí předmět jménem „Zbožiznalství“. Co tento předmět obnáší?

Zrovna se učím na zítřejší test, který ze „zboží“ píšeme. V tomto předmětu se učíme všechno možné i nemožné o zboží. Například skladování potravin, přeprava a manipulace se zbožím,... Taky se učíme o obalech, jaké jsou typy obalů, na jaké výrobky se používají a jak probíhá jejich recyklace. Myslím, že předmět zbožiznalství se v prvním a druhém ročníku učí tímto rokem naposledy, příští rok by prý místo toho měl být takový mix biologie, fyziky a chemie. Tento předmět máme dvakrát týdně a je fajn, že není složitý na pochopení.

Co si myslíš o ústním zkoušení?

Podle mě je to potřeba. Nutí to studenty průběžně se na daný předmět připravovat. Na obchodce to funguje tak, že většinou z každého předmětu v každé hodině jsou zkoušení nanejvýš tři lidi. Ale jsou i učitelé, kteří mají občas slitování a nezkoušejí. Určitě je lepší dát se vyzkoušet z probírané látky hned ze začátku, protože potom už v tom předmětu máte na dlouho klid. Pro nás z Malíka to byla jedna z největších a nejtěžších změn, podle toho taky to první zkoušení dopadlo.

Vzpomeneš si někdy na Malíka? Kdy? V jaké situaci?

Ano, hlavně v hodinách dějepisu a zeměpisu, kdy máme o dost volnější styl výuky. Hodiny probíhají skoro stejně jako na Malíkově. Také si na něj občas

vzpomenu v hodinách Písemná a elektronické komunikace, protože hlavně díky této škole jsme v tomto předmětu hodně napřed, jelikož ZAV jsme psali do 6. třídy. Jinak na Malíka vzpomínám především v dobrém, hlavně mi moc chybí bývalí spolužáci a celkově ta jiná atmosféra, než která panuje na obchodce.

V čem se styl výuky liší?

Liší se hlavně v tom, že všechny zápisy nám diktují, že od nás očekávají aktivní spolupráci a že nás zkoušejí u tabule. Liší se také v tom, že díky zvonění tu učitelé chodí včas a „nepřetahují“ přes přestávku, což se občas na Malíkovi stávalo.

Jak jsi spokojená s vybavením školy?

S vybavením školy jsem celkem spokojená, i když by mohlo být vzhledem k počtu dívek na škole víc holčičích záchodů.

Napadá tě nějaká rada, kterou bys sdělila těm, kteří se na obchodní akademii chystají?

Těm, kteří uvažují o studiu na naší obchodní akademii, bych chtěla hlavně popřát hodně štěstí a úspěchů ve studiu. A nebojte se, je to super škola, stačí, když občas otevřete pár sešitů, a zvládat budete celkem v pohodě. Hlavní je věřit si a do všeho jít s nasazením, ale to už umíte z Malíka.

Jana Kapounová a Sabina Tomaidesová, IX. A

Druzí v republice!

V měsíci prosinci se chlapci z osmých a devátých tříd zúčastnili republikové kola turnaje ve stolním tenisu a ve družstvech si vybojovali úžasné druhé místo. Pro celou naši školu je to velký úspěch. Jistě vás zajímá, co tomuto vítězství předcházelo nebo jak tento turnaj probíhal. Proto naše redakce požádala Tomáše Dočekala, aby nám tuto akci více přiblížil.

Nejdříve naše družstvo ve složení Lukáš Voženílek, Tomáš Dočekal, Jan Novotný a Petr Němec zvítězilo v okresním kole, které se odehrálo v Chrudimi, a postoupilo do krajského kola v Ústí nad Orlicí, kde jsme opět uspěli. Díky tomuto vítězství jsme se probojovali až do republikového kola v Litomyšli, určeného pro žáky osmých a devátých tříd. Tohoto turnaje se účastnilo čtrnáct chlapeckých a čtrnáct dívčích družstev zastupujících jednotlivé kraje. Během prvního dne turnaje se hrála družstva, ve kterých jsme se úspěšně

umístili na druhém místě za Ústím nad Labem. Na třetím místě skončil Zlínský kraj a za ním na bramborovém místě Karviná. Byl jsem nadšený, když nám děvčata před předáváním cen zatančila na moderní hudbu. V druhém dni turnaje soutěžili jednotlivci.

Odjížděli jsme nadmíru spokojeni. Z druhého místa v republikovém kole jsme měli všichni obrovskou radost a také si tím každý z nás splnil svůj sen.

Ondřej Kubíček IX. A, Tomáš Dočekal IX. A

Turnaj ve stolním tenise na prvním stupni

Není pochyb o tom, že stolní tenis je u žáků naší školy velmi populární. Přesvědčit se o tom můžete během přestávek na chodbách. V pondělí 8. prosince proběhl ve spolupráci s panem Pavlem Hortem z oddílu KTS Linea turnaj jednotlivců ve dvouhře ve stolním tenise. Zúčastnilo se ho celkem 31 žáků z druhých až pátých tříd. Účastníci byli rozděleni do dvou samostatných skupin. Mladší žáci (2. – 3. ročník) sehráli turnaj systémem skupin, starší žáci (4. – 5. ročník) hráli vylučovacím systémem na jednu porážku. Všichni bojovali statečně o každý míček. V kategorii mladších hráčů zvítězil Vašek Kulháněk ze III. B, 2. místo vybojoval Jakub Michálek ze stejné třídy, 3. místo Matěj Tezour ze III. A a 4. místo Michal Kudláček ze III. B. Vítězem kategorie starších hráčů se stal Filip Holeček ze třídy V. A, 2. místo obsadil David Kopecký také z V. A, 3. místo Dan Šafařík ze IV. B a 4. místo Jan Fridrich z V. B. Na hladký průběh turnaje a dodržování fair play pomáhali dohlížet žáci a žákyně z osmých a devátých tříd, za což jim patří veliký dík. Sláva vítězům a čest poraženým.

Jana Slejšková

Všimli jste si,

že se na začátku prosince objevilo nad hlavním vchodem nové logo školy? To původní logo vzniklo již před šestnácti lety na základě vítězného návrhu žakovských prací. Ten byl pak upraven do finální podoby grafikem panem Borkovcem. S nápadem vytvořit novou modernizovanou podobu loga přišla paní Zora Sokolová ze Sedlčan a svůj nápad také jako dar škole skvěle realizovala. Za to jí moc děkujeme.

Zdeněk Brož

MALÍČEK – občasník žáků Základní školy Chrudim, Dr. J. Malíka

- ✓ **redakční rada:** J. Kapounová, S. Tomaidesová, D. Kreuzerová, O Kubíček, N. Vašková, L. Vostřelová, V. Jeřábková,
- ✓ **adresa redakce:** Základní škola Chrudim, Dr. J. Malíka 958, Chrudim 537 01, tel.: 469 620 607, e-mail: broz@zsmalika.cz
- ✓ **www.zsmalika.cz**